

třetí třídy a to za každý třeba započatý týden.

Lékárny mohou prodávati léčivá vína, lihové léky a nápoje bez povolení, pokud jsou uvedeny v seznamu léčiv.

Vyměřovací období je tříleté. Sazby určí a vetřídění provede finanční úřad I. stolice za pomoci obcí. Vetřídění a sazbu oznámí pak stranám. Proti tomuto rozhodnutí je možný rekurs do 8 dnů k reklamační komisi. Do rozhodnutí reklamační komise možný opět rekurs do 8 dnů k ministerstvu financí.

Změna dávky ve vyměřovacím období může nastati, změní-li se ráz obchodu (rozšíření, přenesení obchodu a pod.).

Povolení zaniká zřeknutím, smrtí (vdova [vdovec] může provozovati vdovským právem neb s jejím souhlasem člen společné domácnosti, ohlásí-li to do 15 dnů) a odnětím. Nesplatná dávka se pak vymaže od čtvrtletí, jež následuje po nastalé skutečnosti.

Výčep a prodej lihových nápojů podléhá důchodkové kontrole. Přestupky proti předpisům trestají se pokutou od 2—200 Kč, v případě nedobytnosti náhradním trestem vězení. Současně lze odejmouti i povolení.

Literatura.

Funk: „Finanční věda“; Drachovský: „Přehled finančního hospodářství v Československé republice“; Vencálek: „Finanční universum“.

Václav Dvořák.

Daň výdělková všeobecná

viz Přímé daně.

Daň výdělková zvláštní

viz Přímé daně.

Daň z vyššího služného

viz Přímé daně.

Daň ze zapalovadel.

Zavedena cis. nař. č. 278/1916 ř. z. (prov. nař. min. fin. č. 279/1916 ř. z.), československé značky pro zapalovače stanoveny nař. č. 519/1919 Sb., její platnost rozšířena na Slovensko zák. č. 550/1919 Sb. (prov. nař. č. 551/1919 Sb.) a na Podkarpatskou Rus zák. č. 316/1921 Sb. (prov. nař. č. 317/1921 Sb.).

Této spotřební dani podléhají: a) zápalky všeho druhu, b) zapalovače. Pokud

jde o výrobky domácí, platí ji výrobce při vyklizení z výroby (odst. 1., § 5, cit. cis. nař.) nebo svobodného skladiště do vnitřního obchodu, jenž sám jest pak volný, pokud pak jde o výrobky cizozemské, platí ji příjemce při celním odbavení u vstupního celního úřadu (upraveno nař. min. fin. č. 58/1917 ř. z.). Výroba zapalovadel (i krabiček na sirky atd.) podléhá důchodkovému dozoru, taktéž i zásilky, doprava a uskladnění nezdaněného zboží.

Sazba (§ 1 cit. cis. nař.): a) u zápalek sirných 2 h za každých 90 kusů nebo jich zlomek v jednom balení, b) u zápalek ostatních 2 h za každých 60 kusů nebo jich zlomek v jednom balení a c) u zapalovacích svíček 10 h za každých 60 kusů nebo jich zlomek v jednom balení. Dají-li se sirky rozškrtnouti na obou koncích, jest sazba dvojnásobná.

U zapalovačů činí sazba (§ 8 cit. cis. nař.): a) u zapalovačů kapesních do váhy 25 g 50 h za kus, b) u kapesních zapalovačů těžších 1 Kč za kus a c) u stolních a nástěnných 3 Kč za kus.

Zdaněné zápalky se označují daňovými známkami (banderolami), zapalovače se opatřují trvalými známkami, podobajícími se známkám puncovním.

Výnos daně činil v r. 1926 (dle stát. záv. účtu) 18,961.429 Kč, dle rozpočtu na r. 1927 19,906.000 Kč, na r. 1928 10,011.000 Kč.

Literatura.

Heinrich Konrad: „Handbuch des österreichischen Finanzverwaltungsrechtes“, Nachtrag 1916, Vídeň 1916, str. 45; Dr. J. Drachovský: „Přehled finančního hospodářství v Československé republice“, Praha 1922, § 33.

Jan M. Novotný.

Daň ze zbroje a z lovu,

zavedené zák. čl. XXIII/1883, jsou vybírány na Slovensku a v Podkarpatské Rusi ve prospěch státu. Byly a jsou zařazovány ve státních rozpočtech mezi daně přímé, podle svého účelu však se jeví býti doplňkovými daněmi nepřímými, jimiž má býti daňově vykořistěn konsum důchodu k účelům loveckým. Mají tedy stejný předmět jako t. zv. autonomní taxy z honebních lístků v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, avšak berniční zatížení těmito taxami jest nepoměrně vyšší. Přes nepatrný výnos d-ě ze z. a z l., preliminovaný na r. 1927 částkou 375.000 Kč, mají obě tyto daně

své oprávnění v čl. berničním systému; mohou nabýti významu zejména pro okresy a zemské celky Slovensko a Podkarpatskou Rus náležitým vykořisťením předmětu a zjednodušením manipulace. Nejsou předmětem autonomních dávek.

I. Daň ze zbroje postihuje pušky k lovu upotřebitelné. Platí ji každý, kdo takové pušky drží, dále každý, jehož rodinní členové, lovecký personál, hlídači zvěře a lesů, konečně pak polní, lesní nebo viniční hlídači, pastevcí a pojezdni hajní pušky drží nebo jich užívají.

Daň činí z pušky jednohlavňové 2 Kč, z dvojhavňové 4 Kč ročně.

Z daně jsou vyňaty pušky pro střelbu do terčů, pušky četníků, policie státní i autonomní, dozorců vězňů, fin. strážce, přísedících hajných, k lovu nepoužité pušky důstojníků a mužstva armády, k prodeji určené pušky u puškařů a obchodníků střelnou zbraní, pušky ve veřejných sbírkách, pušky uschované u veř. úřadů, nepoužívané pušky starých systémů v soukromých sbírkách, pušky chované jako památky nebo rodinné relikvie.

II. Daň z lovu. Kromě d-ě ze z. má platiti ještě d. z l. ta osoba, jež jsouc oprávněna prováděti myslivost, hodlá toto právo buď ve své nebo cizí honitbě vykonávati. D. z l. činí ročně 24 Kč, při oprávnění nejvýš 30 denním 12 Kč. Honební lístek jest kvitancí na zaplacenou daň, tudíž kolku prost. Kdo vykonává myslivost beze zbraní (střelných) pouze pomocí koní nebo psů, platí pouze d. z l.

Z d-ě z l. jsou vyňaty osoby s právem exteritoriálním, lovecký personál majitelů nebo pachtýřů honitby, hlídači zvěře a honiteb, lesní polní a viniční strážci, pastevcí a hajní, přísedící lesní úředníci a hajní jakož i personál lesního inspektorátu.

Vydání honebního lístku může býti odepráno z důvodů podobných, jako jest tomu v t. zv. zemích historických.

Hodlá-li loviti cizinec, musí jmenovati tuzemského ručitele.

Ferdinand Tuš.

Daně nepřímé

viz Daň.

Daně přímé

viz Přímé daně.

Daňové přesunutí.

I. Pojem. II. Způsoby. III. Stanovisko zákonodárce. IV. Předpoklady a účinky.

I. Pojem. P-m d-ým rozumí se v oboru daňovém onen zjev, kdy ten, kdo daň platí (platitel daně), není zároveň jejím nositelem, nýbrž cestou nějakého soukromoprávního jednání (soukromohospodářského obchodu) břímě daňové přenáší na nějakou osobu jinou. Platitel a nositel daně při p. d-m nejsou tedy týmž subjektem, nýbrž subjekty různými. Přenesení břemene daňového z platitele na nositele děje se však nějakým soukromoprávním jednáním, ku př. prodejem, pronájemem, smlouvou úrokovou při zápůjčce atd. Někdy není nositelem daně prvá osoba, na kterou se daň přesune, nýbrž ona ji přesune zase dále na osobu třetí, tato na čtvrtou atd., takže zde může býti celý řetěz přesunování, až břímě daně utkví konečně na někom, kdo ji skutečně nese. Při p. d-m se daň neušetří, nýbrž skutečně platí, ale nese ji ovšem někdo jiný než platitel. Proto sluší rozeznávati p. d. jednak od defraudace daňové, při které nějakým fraudulosním jednáním (zatajením atd.) pokladna státní o daň zcela neb částečně se zkracuje, jednak od t. zv. odsunutí daňového, při kterém část daně se ušetřuje z toho důvodu, že technika daňová jest zastaralá a nedokonalá, jak tomu bylo svého času v Rakousku u daně cukerní, kdy daleko více cukru se vyrobilo, než zákon předpokládal a než se tedy na dani skutečně zaplatilo. Naděje na takové odsunutí daňové může býti ovšem popudem k zdokonalení techniky výrobní při daních spotřebních. Kdežto tedy při defraudaci daňové a při odsunutí daňovém daň ve skutečnosti se nezaplatí a tedy ušetří, nepříjde naopak při p. d-m stát o daň, tato se zaplatí, ale ovšem někdo jiný ji nese, než ten, kdo ji platil. Někteří spisovatelé ovšem rozeznávají p. d. v širším a užším smyslu a i takové odsunutí daňové zahrnují v pojem p. d-ho.

II. Způsoby p. d-ho. Způsoby takové rozeznávají se dva:

1. Přesunutí postupné (předsouvání), když ten, kdo daň zaplatil, dá si ji v budoucnosti od osoby třetí nahraditi. Toto se zejména vyskytuje zpravidla u daní spotřebních u výrobce vybíraných. Výrobce takový započte si zaplacenou daň do nákladů výrobních a zvýší o ni cenu výrobku. Jest však takové postupné p. d. možné i u daní přímých. Ku př. rolník přesune